

Izvorul de viață

Sabat după-amiază

De memorat:

„Isus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:6).

În Evanghelia după Ioan, când a fost întrebat cine este, Domnul Isus a răspuns cu termenul care desemnează Dumnezeuirea. „Eu sunt” era o trimitere categorică la Domnul Însuși care i Se arătase lui Moise în rugul aprins. „Eu sunt Cel ce sunt”, i-a spus Dumnezeu lui Moise (Exodul 3:14). Și același Dumnezeu, acel „Eu sunt”, „S-a făcut trup și a locuit printre noi [...]. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14).

Tema „Eu sunt” apare în întreaga Evangheliie după Ioan – Eu sunt Lumina lumii, Pâinea vieții, Poarta sau Ușa oilor, Păstorul cel bun și adevărata Viță.

Săptămâna aceasta continuăm studiul asupra revelației lui Dumnezeu așa cum apare în Ioan. Vom explora mai pe larg și cealaltă latură a lucrurilor, și anume că, în ciuda dovezilor puternice că Isus era Mesia, unii L-au respins. Vom studia această idee din două motive: să evităm greșeala lor și să-i ajutăm și pe alții să nu o repete.

Duminică, 24 noiembrie

În El era viața

În Ioan 1:1, apostolul declară clar că Isus este Dumnezeu, Fiul divin. În consecință, *viața* menționată în Ioan 1:4 – „În El era viața, și viața era lumina oamenilor” – trebuie să fie viața divină, existența nederivată și autonomă. Pentru că El are viața în sine poate să Își dea viața și să o ia iarăși (Ioan 10:17). El poate da viața oricui dorește (Ioan 5:21; compară cu 14:19).

Acest termen, „viață” (*zoē*), apare de 36 de ori în Evanghelia după Ioan, reprezentând aproximativ un sfert din utilizările din Noul Testament. În Ioan 1:4,5, pe lângă referirea la sursa vieții de pe planeta noastră, cuvântul este legat și de salvare. În restul Evangheliei după Ioan, această noțiune, viața (*zoē*), este cel mai adesea exprimată ca *viața veșnică*, făgăduința mântuirii (vezi Ioan 3:15,16,36; 4:14,36; 6:27,40,47,54,68; 10:27,28). Prin urmare, Cel care a dat viața la creație

este Același care îi aduce salvarea, adică viața veșnică, unei lumi pierdute.

1. De ce a venit Isus pe acest pământ? Ioan 1:29; 3:16; 6:40; 10:10; 12:27

Ioan 1:29

29. A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!”

Ioan 3:16

16. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Ioan 6:40

40. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”

Ioan 10:10

10. Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.

Ioan 12:27

27. Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice?... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta?... Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!

„Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:14,15).

La fel cum șarpele de aramă a luat locul israeliților care fuseseră mușcați de șarpe, și Isus ne-a luat nouă locul, celor care am fost loviți de păcat. El a luat pedeapsa care era a noastră pentru ca noi să avem viața care era a Lui.

Hristos dorește de asemenea ca noi să avem viața și să o avem din belșug (Ioan 10:10). Astfel, „tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:12,13).

Hristos a venit să ni-L descopere pe Tatăl. Căci „nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18). Văzând caracterul lui Isus, putem vedea caracterul Tatălui.

Ce aflăm din viața lui Isus despre caracterul Tatălui? De ce este această revelație o veste atât de bună?

Luni, 25 noiembrie

Cuvintele vieții veșnice

2. Citește Ioan 6:61-68. Când Isus i-a întrebat pe ucenici dacă Îl vor părăsi, care a fost semnificația răspunsului lui Petru?

Ioan 6:61-68

61. Isus, care știa în Sine că ucenicii Săi cârteau împotriva vorbirii acesteia, le-a zis: „Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire?
62. Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?...
63. Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.
64. Dar sunt unii din voi care nu cred.” Căci Isus știa de la început cine erau cei ce nu cred și cine era cel ce avea să-L vândă.
65. Și a adăugat: „Tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu.”
66. Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El.
67. Atunci Isus a zis celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?”
68. „Doamne”, I-a răspuns Simon Petru, „la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.

Cuvintele lui Petru despre „viața veșnică” sunt legate de o temă care apare în întreaga Evanghelie după Ioan. Un număr mare de expresii privitoare la viața veșnică apar în Ioan 6, în contextul hrănirii celor cinci mii (Ioan 6:27,40,47,54,68). Isus spune că El este *Pâinea vieții* (Ioan 6:35), însemnând că viața, moartea și învierea Sa sunt sursa salvării veșnice.

Expresia „viața veșnică” sau un echivalent apare de cel puțin 17 ori în Evanghelia după Ioan. Acest termen nu face referire la o existență în spirit sau la faptul de a deveni parte dintr-o ființă eternă ori la vreun alt concept eteric. În schimb, face referire la puterea care poate schimba viața oricărui om, care poate aduce salvare și sens existenței noastre din prezent, dar se referă și la viața fără sfârșit după ce Domnul nostru Se va întoarce. La fel cum Domnul Isus S-a făcut trup, și învierea despre care vorbește Mântuitorul are loc în timp și spațiu, într-un trup fizic.

Este o revenire la viață, o refacere a vieții pe care am avut-o cândva în Eden.

3. Cum primim viața veșnică? Ioan 3:15,16; 5:24; 6:40,47; 8:31; 12:46; 20:31

Ioan 3:15-16

- 15. pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.
- 16. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Ioan 5:24

- 24. Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.

Ioan 6:40,47

- 40. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”
- 47. Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică.

Ioan 8:31

- 31. Și a zis iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei;

Ioan 12:46

- 46. Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric.

Ioan 20:31

- 31. Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să aveți viața în Numele Lui.

Numai prin credință ajungem la convingerea că Isus a venit să trăiască și să moară în locul nostru. Această credință ne este dată ca dar, dar trebuie să alegem în mod conștient să ne predăm lui Isus, să ne pocăim și să cerem sângele Lui pentru iertarea și eliminarea păcatului.

Când Isus îl întreabă pe Petru dacă și el avea să plece, răspunsul lui Petru: „Doamne, [...] la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice” (Ioan 6:68), surprinde esența mântuirii și a modului în care o obținem. Nu vine din filozofie, istorie, știință – toate discipline omenești. Vine de la Hristos, Cel care – având viața veșnică în sine – o oferă fără plată tuturor celor care, răspunzând Duhului Sfânt, o vor accepta.

Ce impact are perspectiva vieții veșnice asupra modului în care ne percepem viața temporară de aici?

Marți, 26 noiembrie

Credința și nașterea din nou

4. Citește Ioan 1:12,13. Care sunt pașii descriși aici pentru a deveni creștin?

Ioan 1:12,13

12. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu;

13. născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.

Ioan și-a scris evanghelia pentru ca noi să credem în Domnul Isus și, crezând, să avem viața veșnică în Numele Lui (Ioan 20:31). În Ioan 1:12,13 acest proces este descris în doi pași. În primul rând, Îl primim, adică vom crede în El. În al doilea rând, El ne dă autoritatea sau puterea de a deveni copiii lui Dumnezeu, element descris în versetul 13 drept naștere din Dumnezeu. Prin urmare, există un aspect uman și unul divin în procesul devenirii unui creștin. Trebuie să acționăm prin credință, să Îl primim, să fim deschiși la lumină, dar El este cel care regenerează inima.

De fapt, credința în sine este un dar de la Dumnezeu care vine în urma auzirii Cuvântului Său (Romani 10:17). „Pentru a putea avea o credință autentică, persistentă în Hristos, trebuie să-L cunoaștem așa cum este prezentat în Cuvânt” (Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 433). „Duhul care acționează asupra minții omenești și o luminează, creează credința în Dumnezeu” (Comentarii Ellen G. White, *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 7, p. 940).

Cei care cred în Isus și Îl acceptă ca Mesia primesc viața veșnică. Ioan pune accentul și pe faptul de a accepta sau a crede cuvintele rostite de Isus (Ioan 5:24,38,47). Rolul Duhului Sfânt este acela de a aduce convingerea (Ioan 16:7,8; compară cu Romani 8:16).

5. Citește Romani 8:16. Ce principiu despre mântuire găsim aici?

Romani 8:16

16. Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Credința, credința biblică bazată pe lucrarea Duhului Sfânt în inima noastră, stă la baza convingerii noastre. „Credința este [...] marea binecuvântare – ochiul care vede, urechea care aude” (Ellen G. White, *În locurile cerești*, p. 104). Conform abordării umaniste a credinței, trebuie să găsim o bază, criteriile credinței, și apoi să credem. În schimb, conform abordării biblice, credința este baza, un dar de la Dumnezeu (Efeseni 2:8; 1 Corinteni 1:17-24; 2:1-6). Începem cu temelia credinței și apoi, de acolo, creștem în înțelegere și har.

Dacă te-ar întreba cineva pe ce se bazează credința ta, cum ai răspunde?

Miercuri, 27 noiembrie

Respingerea izvorului de viață

Unele dintre cele mai triste pasaje din întreaga Scriptură apar în Evanghelia după Ioan. „Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o. [...] [Lumina] era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1:5,10 ,11). „Eu sunt” a fost respins de mulți din poporul Său.

Nu este de mirare că Pavel avertizează mai târziu: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră” (Evrei 10:35). După cum am văzut în repetate rânduri, Hristos a fost respins pentru că oamenii nu l-au acceptat Cuvântul.

„Modul contemporan umanist de gândire începe cu îndoiala. Oamenii pun totul la îndoială pentru a stabili care este adevărul. Ceea ce supraviețuiește focului interrogatorului este acceptat drept o cunoaștere trainică, ceva pe care să îți bazezi convingerea. Unii aplică aceeași metodă Bibliei, punând totul la îndoială din perspectivă științifică, istorică, psihologică, filozofică, arheologică sau geologică pentru a determina ce anume este adevărat în Biblie. Metoda în sine pornește de la îndoială și se bazează pe îndoiala cu privire la veridicitatea Scripturii. Hristos a întrebat: «Când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?» (Luca 18:8)” (E. Edward Zinke și Roland Hegstad, *The Certainty of the Second Coming*, 2000, p. 96).

6. Citește Numeri 13:23-33. În ce a constat deosebirea dintre cele două rapoarte prezentate la întoarcerea din Canaan?

Numeri 13:23-33

23. Au ajuns până la valea Eşcol; acolo au tăiat o ramură de viţă cu un strugure şi l-au dus câte doi cu ajutorul unei prăjini, au luat şi rodii şi smochine.
24. Locul acela l-au numit valea Eşcol din pricina strugurelui pe care l-au tăiat de acolo copiii lui Israel.
25. S-au întors de la iscodirea ţării după patruzeci de zile împlinite.
26. Au plecat şi au ajuns la Moise şi la Aaron şi la toată adunarea copiilor lui Israel, la Cades, în pustiul Paran. Le-au adus ştiri, lor şi întregii adunări, şi le-au arătat roadele ţării.
27. Iată ce au istorisit lui Moise: „Ne-am dus în ţara în care ne-ai trimis. Cu adevărat, este o ţară în care curge lapte şi miere şi iată-i roadele.
28. Dar poporul care locuieşte în ţara aceasta este puternic, cetăţile sunt întărite şi foarte mari. Ba încă am văzut acolo şi pe fiii lui Anac.
29. Amaleciţii locuiesc ţinutul de la miazăzi; iebusiţii şi amoriţii locuiesc muntele; şi canaanii şi hetii locuiesc lângă mare şi de-a lungul Iordanului.”
30. Caleb a potolit poporul care cârtea împotriva lui Moise. El a zis: „Haidem să ne suim şi să punem mâna pe ţară, căci vom fi biruitori!”
31. Dar bărbaţii care fuseseră împreună cu el au zis: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi.”
32. Şi au înnegrit înaintea copiilor lui Israel ţara pe care o iscodiseră. Ei au zis: „Ţara pe care am străbătut-o, ca s-o iscodim, este o ţară care mănâncă pe locuitorii ei; toţi aceia pe care i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă.
33. Apoi am mai văzut în ea pe uriaşi, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriaşilor: înaintea noastră, şi faţă de ei parcă eram nişte lăcuste.”

Păcatul evreilor când s-au aflat la Cades-Barnea a fost că s-au îndoit de cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu le ceruse să urce şi să cucerească ţara. Au fost trimişi 12 spioni în Canaan să cerceteze ţara. S-au întors cu două rapoarte. Cei mai mulţi au prezentat un raport negativ: „Sunt uriaşi în ţară, cetăţi fortificate, arme pe care nu le-am mai văzut vreodată şi armate bine pregătite. În schimb, noi am fost sclavi în Egipt şi avem puţină experienţă militară.” Zece iscoade au votat împotriva, pe baza dovezilor copleşitoare din punct de vedere omenesc. Două iscoade au

votat pentru, pe baza credinței lor în puterea copleșitoare a cuvântului lui Dumnezeu.

Cum evităm să facem aceeași greșeală? În același timp, cum putem evita și încumetarea, adică să facem ceva nesăbuit crezând că facem voia lui Dumnezeu?

Joi, 28 noiembrie

Condamnarea

„Oricine crede în El nu este judecat, dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. [...] Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină” (Ioan 3:18-21 ; compară cu Ioan 1:10).

7. De ce vin oamenii la judecată? Ioan 3:18,36; 5:24,38; 8:24; 12:47

Ioan 3:18,36

18. Oricine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.

36. Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.”

Ioan 5:24,28

24. Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.

28. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui

Ioan 8:24

24. De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.”

Ioan 12:47

47. Dacă aude cineva cuvintele Mele, și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea.

Respingerea lui Isus Hristos, Lumina lumii, ne predispune la îndoială și la ispitele diavolului. Înseamnă să ne întoarcem de la lumină la întineric.

Evei i-a fost dată lumina cu privire la cum să se raporteze la pomul din centrul grădinii. Satana a ispitit-o să pună lumina la îndoială. Ea a

pus la încercare cuvântul lui Dumnezeu crezând că un Dumnezeu al iubirii nu avea să distrugă făpturile pe care le-a creat. Totodată, s-a bazat pe informațiile primite prin simțurile ei. *Șarpele a mâncat fructul și acum poate vorbi. Poate că șarpele are dreptate. Dacă mănânc din fruct, s-ar putea să devin ca Dumnezeu.* Înșelată, a întors spatele luminii. Iar soțul ei a ales aceeași cale.

8. Citește Matei 4:1-4. Ce principii a folosit Hristos în pustiul ispitirii pentru a combate amăgirile lui Satana?

Matei 4:1-4

1. Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de diavolul.
2. Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămânzit.
3. Ispititorul s-a apropiat de El și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.”
4. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Este scris: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”

Hristos a avut la dispoziție același instrument umanist de gândire folosit de Adam și de Eva, de antediluvieni și de poporul Israel la Cades-Barnea. S-ar fi putut întreba de ce un Dumnezeu al iubirii Și-ar fi lăsat Fiul în pustiu 40 de zile și 40 de nopți fără mâncare și fără protecție. Ar fi putut, de asemenea, să hotărască să Își demonstreze filiația divină și să transforme pietrele în pâine. În schimb, Isus a răspuns prin Cuvântul lui Dumnezeu. El opera la nivelul lucrurilor cerești, nu la cel al tiparelor pământești de gândire. Cât de ușor ar fi putut găsi explicații raționale care să Îl conducă la o decizie greșită, lucru pe care mulți oameni, chiar și oameni ai credinței, îl fac adesea!

Vineri, 29 noiembrie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, cap. 1, 66

„Umilindu-Se pentru a lua asupra Sa natura umană, Hristos a dovedit un caracter opus caracterului lui Satana. Dar El a coborât și mai jos pe calea umilinței. «La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce» (Filipeni 2:8). După cum marele-preot pune la o parte strălucitoarele sale veșminte preotești și slujea în îmbrăcămintea de pânză albă a preotului obișnuit, tot așa și Hristos a luat înfățișare de slugă și a adus jertfa, El Însuși preotul și tot El și jertfa. «Dar El era străpuns pentru păcatele noastre,

zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El» (Isaia 53:5).

Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. A fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. «Prin rănilor Lui suntem tămăduiți» (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 25).

Zilnic: Faptele apostolilor 21 – 27; Calea către Hristos, capitolul 9

Cine era bărbatul pe care toți iudeii dintr-o cetate îl vorbeau de bine?

Despre ce om s-a spus că este o ciumă?

Unde scrie în Biblie că Pavel fusese fariseu?

Viața câtor oameni a depins de credința lui Pavel pe mare?

Când vei simți nevoia unei experiențe spirituale mai profunde și a unei cunoașteri mai înalte a lucrurilor dumnezeiești?